

Anonymiseret version

Oversættelse

C-351/21 - 1

Sag C-351/21

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

4. juni 2021

Forelæggende ret:

Justice de paix du canton de Forest (Belgien)

Afgørelse af:

13. april 2021

Sagsøger:

ZG

Sagsøgt:

Beobank SA

Justice de paix du canton de Forest (fredsdommeren i kantonen Forest, Belgien)

AFGØRELSE

Fredsdommeren har truffet følgende afgørelse i sagen:

– ZG, [udelades]

[Udelades] [personoplysninger om sagsøgeren og dennes advokat]

sagsøger,

mod

– aktieselskabet **BEOBANK**, tidligere CITIBANK BELGIUM SA
[udelades] [personoplysninger om sagsøgte og dennes advokat],

sagsøgte

DA

[Udelades]

[Sagens baggrund]

Begrundelse

ZG har nedlagt påstand om, at BEOBANK tilpligtes at betale 1 984 EUR, der udgør summen af to »uautoriserede« transaktioner foretaget med ZG's debetkort.

ZG, som bor i Belgien, har en bankkonto i BEOBANK i Belgien, hvortil der er knyttet et debetkort.

Om natten mellem den 20. og 21. april 2017 befandt ZG sig i Valencia i Spanien.

Efter at ZG havde foretaget en betaling på 100 EUR (kl. 00.35) med sit debetkort på en mobil terminal i et etablissement, som ZG betegner som et diskotek og BEOBANK som et »bordel«, blev der foretaget to andre betalinger med samme debetkort på den samme terminal på 991 EUR (kl. 01.35) og på 993 EUR (kl. 02.06). En fjerde transaktion på 994 EUR blev påbegyndt, men afvist (kl. 02.35).

ZG har forklaret, at han ikke længere husker, hvad der skete, efter at han havde indtaget et antal drinks i etablissementet.

Den 23. april 2017 spærrede ZG sit kort hos CARDSTOP.

Den 29. april 2017 indgav ZG en anmeldelse af tyveri af sit betalingskort og svigagtig anvendelse af kortet til politiet i Bruxelles.

Ud over en erstatning (500 EUR) har ZG krævet godtgørelse af den anden og den tredje transaktion, som efter hans opfattelse var »uautoriserede« i henhold til artikel VII.35 i Code de droit économique belge (den belgiske økonomiske lovbog) i den version, der var gældende på det omhandlede tidspunkt. BEOBANK har nægtet at godtgøre dette beløb med den begrundelse, at disse transaktioner blev autoriseret, eller at ZG i det mindste handlede groft forsømmeligt.

Parterne er navnlig uenige om, hvilken type etablissement ZG frekventerede, om han blev offer for bedrageri begået ved hjælp af narkotika, og om han besøgte et bordel, hvor han kunne modtage seksuelle ydelser.

Et vigtigt faktisk spørgsmål er, hvem der modtog de forskellige betalinger. Den klassiske svindel, som begås af en tredjemand ved hjælp af offerets debetkort, giver svindleren mulighed for at foretage køb eller hæve kontanter. I den foreliggende sag overførte denne tredjemand imidlertid ifølge ZG's udlægning af de faktiske omstændigheder beløbene til sin bankkonto.

BEOBANK, som ZG synes at have søgt råd hos, oplyste kun terminalens nummer og geolokalisering og ikke identiteten på betalingsmodtageren ud over angivelsen »COM SU VALENCIA ESP«.

Sagen blev efter retsmødet udsat for at give BEOBANK lejlighed til at fremlægge præciseringer, men uden resultat.

BEOBANK har forklaret, at den ikke fik yderligere oplysninger fra selskabet ATOS, der administrerer terminalen. Det er den spanske bank SABADELL, der har nægtet at fremsende oplysninger, som kan identificere den berørte handlende.

I artikel VII.18 i den belgiske økonomiske lovbog i den version, der var gældende i 2017, bestemmes imidlertid følgende:

»Efter at beløbet for en særskilt betalingstransaktion er blevet debiteret betalerens konto [...], skal betalerens udbyder af betalingstjenester snarest muligt [...] meddele betaleren følgende oplysninger:

1) en reference, der gør det muligt for betaleren at identificere hver enkelt betalingstransaktion og, hvor det er relevant, **oplysninger om betalingsmodtageren**

[...]«.

Det, der ønskes oplyst, er rækkevidden af den forpligtelse, der påhviler betalingstjenesteudbyderen for så vidt angår oplysningerne om betalingsmodtageren. Hvis BEOBANK ikke har opfyldt sin forpligtelse, kan retten heraf drage sine konklusioner om dens forpligtelse til at godtgøre de omtvistede transaktioner og/eller, vedrørende erstatningskravet, den forspildte mulighed for at inddrive midlerne hos tredjemanden.

Sagens parter har ikke bestridt, at artikel VII.18 i den belgiske økonomiske lovbog finder anvendelse på de faktiske omstændigheder.

Denne bestemmelse er gengivelsen i belgisk ret af artikel 38 i direktiv 2007/64/EF.

BEOBANK har gjort gældende, at bestemmelsen blot pålægger banken en indsatsforpligtelse og alene at tilvejebringe de oplysninger, som dens korrespondentbank ønsker at opgive, og overlader det til forbrugeren, hvis oplysningerne er utilstrækkelige, at henvende sig til den nævnte korrespondentbank. I den foreliggende sag har banken opfordret fredsdommeren til i givet fald at sende den spanske bank en »retslig opfordring« til at fremlægge de dokumenter, der gør det muligt at identificere betalingsmodtageren. Hvis den ikke afgiver et tilfredsstillende svar, bør der endda iværksættes en efterforskning med bemyndigelse til vidneafhøring i en anden retskreds for at afhøre repræsentanter for SABADELL (den spanske bank, hvor modtageren har kontoen). For at underbygge sit synspunkt har BEOBANK støttet sig på direktivets formulering »hvor det er relevant«.

ZG er derimod af den opfattelse, at BEOBANK har en resultatforpligtelse, og at den må tage følgerne af sin spanske korrespondentbanks manglende fremsendelse af oplysningerne.

Ingen af parterne har underbygget deres argumenter med henvisninger til den juridiske litteratur eller retspraksis.

Fredsdommeren har heller ikke fundet retskilder, hvori dette spørgsmål er behandlet.

I henhold til artikel 267, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde (herefter »TEUF«) kan medlemsstaternes retsinstanser forelægge Den Europæiske Unions Domstol et spørgsmål om fortolkningen af EU-retten, når de skønner, at Domstolens afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før de afsiger dom. Denne forelæggelse er særlig hensigtsmæssig, når eksisterende retspraksis ikke synes at give den nødvendige afklaring.

I den foreliggende sag forekommer det imidlertid afgørende at vide, om banken er omfattet af en indsatsforpligtelse eller en resultatforpligtelse for så vidt angår oplysningerne om modtageren. Omfanget af disse oplysninger har ligeledes betydning og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt oplysningerne i det mindste skal omfatte de oplysninger, der gør det muligt at identificere det retssubjekt (fysisk eller juridisk person), som har modtaget betalingen. Den transaktion, der er blevet forelagt retten til bedømmelse, er i øvrigt meget almindelig (elektronisk betaling ved hjælp af et debetkort), og en ensartet anvendelse i de forskellige EU-lande forekommer absolut nødvendig for at sikre afgørelsens effektive virkning.

Den Europæiske Unions Domstol forelægges derfor følgende spørgsmål:

[Udelades]

[Udelades]

[Spørgsmålene er gengivet i konklusionen]

Afgørelse

Sagsakterne sendes til Den Europæiske Unions Domstol med henblik på besvarelse af følgende præjudicielle spørgsmål:

- 1) Er betalingstjenesteudbyderen i henhold til artikel 38, stk. 1, litra a), i direktiv 2007/64/EF omfattet af en indsatsforpligtelse eller en resultatforpligtelse med hensyn til tilvejebringelse af »oplysninger om betalingsmodtageren«?
- 2) Omfatter »oplysninger om betalingsmodtageren«, jf. denne bestemmelse, de oplysninger, der gør det muligt at identificere den fysiske eller juridiske person, der har modtaget betalingen?

[Udelades] [slutformular og underskrifter]

ARBEJDS
DOKUMENT